

Rhino Expedition 2002

In de afgelopen jaren ben ik aardig verslingerd geraakt aan schitterende natuurgebieden in verschillende landen in het Zuid Afrikaanse continent. Maar in Namibië was ik echter nooit geweest, wel had ik er al veel mooie verhalen over gehoord. Als Raymond mij in maart 2002 - tijdens mijn skivakantie - opbelt of ik belangstelling heb om mee te gaan naar Namibië is de keuze niet zo moeilijk.

De tijd vliegt om tussen maart en augustus. En een half jaar later landen we in Windhoek met een groep van drie personen: Raymond, Jan-Piet en ondergetekende. In Nederland hebben we een reisprogramma afgesproken. De eerste week naar het zuidwesten richting Sossusvlei en dan noordwaarts via Skeletoncoast. De tweede week staat voornamelijk in het teken van Etosha National Park. In de laatste week staat Damaraland op het programma; de favoriete stek van Raymond. Kortom een schitterende route.

Tijdens de autorit van Windhoek naar Sossusvlei krijgen we al hele mooie landschappen te zien. Tot onze verbazing is het weer niet wat we verwacht hadden. Onderweg hebben we zelfs wat regen, erg ongebruikelijk in augustus. We vinden een kampeerplaats vlakbij de ingang van het National Park, zodat we de volgende ochtend op tijd (het hek gaat 5:30 open), richting de zandduinen kunnen rijden. Raymond en ik hebben een belangrijke overeenkomstige hobby: fotograferen. Het licht kan hier schitterend zijn, voornamelijk vlak na zonsopgang en vlak voor zonsondergang. Daarom gaan we 's middags na aankomst alvast op zoek naar een mooie plek voor de volgende ochtend.

Het laatste gedeelte van de weg is een zandpad met erg rul zand. Alleen toegankelijk voor 4-wielaangedreven voertuigen. Onderweg kwamen we toch nog een groepje Spaanse toeristen die met een minibusje tot aan de assen vast zaten in het zand. In dit landschap staan weinig bomen. Toch test Raymond nog even de robuustheid van de bumper van onze auto, de bomen blijken hier erg stevig. We gaan te voet verder richting Death Valley. Het zand is rul en de zon is nog erg warm. Door de wind heeft het zand schitterende vormen gekregen. Het zijn hele mooie plaatjes, hier kan ik uren om me heen kijken.

De volgende ochtend staan we vroeg op en het is erg mistig. Om zes uur zou de zon op moeten komen... maar het blijft mistig, helaas! Op de terugreis begint de zon een beetje door de wolken te schijnen op het moment dat we bij Dune 62 zijn. Het is inmiddels al halverwege de ochtend en we moeten vandaag nog een eind rijden richting Skeletoncoast, een gebied dat bekend staat om zijn scheepswrakken.

Skeletoncoast

De tocht langs Skeletoncoast is erg bijzonder. Boven ons hangt de zware bewolking, maar als je landinwaarts -naar het oosten- kijkt zie je de zon schijnen op de duinen. Als de weg naar het oosten gaat komen we vaak vlakbij de zon, maar dan buigt de weg weer naar de kust en rijden we de bewolking weer in. Dit wordt veroorzaakt door de koude lucht van de koude golfstroom, die botst met de warme lucht boven land. De omgeving is indrukwekkend, natuurlijk heel veel zand. Soms is het net of we door een maanlandschap rijden. Van het ene op het andere moment verandert de kleur van het landschap door de mineralen in de grond.

We komen één schipwrak tegen, waar we meer van hadden verwacht. We rijden door met de gedachte dat we nog wel mooier wrakken tegen zullen komen. Dat blijkt niet zo te zijn. Aan het einde van de dag komen we aan bij het koude Terrace Bay. De wind van de koude golfstroom is veel kouder dan we hadden verwacht. Gelukkig hebben we voldoende warme kleding bij ons. Na het diner begeven we ons naar de bar om ons te storten op de Jägermeister, dat smaakt prima onder deze omstandigheden.

Foto: Vincent Wortel

Leeuw in Etosha National Park

De barman -op leeftijd- heeft zichtbaar veel moeite om ons besteltempo bij te houden. 's Avonds vieren we Heroes Day met de plaatselijke bevolking, een bijzondere ervaring met veel Afrikaanse muziek waar de 'locals' geweldig op dansen.

Etosha National Park

In de tweede week verblijven we zes dagen in Etosha National Park, een gigantisch park met een oppervlakte van ruim 22000 km². We komen aan in Namutoni, het kamp in het oosten van het park. Tijdens ons tweedaagse verblijf gaan we diverse malen naar Kalkheuveld; een drinkplaats waar heel frequent leeuwen en luipaarden worden gezien. Maar helaas wij komen de grote katten daar niet tegen. We zien wel heel veel andere dieren: giraffen, springbokken, zebra's, impala's, grondeekhoorns....te veel om op te noemen. Tijdens ons verblijf in Halali zien we bij Goas (drinkplaats) op één middag veel, heel veel olifanten, in het totaal wel zo'n 200, schat ik. Ze genieten zichtbaar van een verkoelend bad aan het einde van een warme dag. Jonge stieren, die met elkaar aan het ravotten zijn en kleine kalfjes rennen rond met veel bravoure als jonge honden. Je komt ogen en handen tekort om alles te zien en fotograferen. Dit is geweldig om te zien en er gaan uren voorbij zonder dat je het in de gaten hebt. Natuurlijk gaan we 's ochtends op zoek naar zwarte neushoorns, waar kan je dan beter zoeken dan op Rhino Drive. Uiteindelijk, op een vroege ochtend zien we een vrouwtje met jong. Hoewel ze niet zo gek ver bij ons vandaan staan zijn ze niet gemakkelijk te zien, zij verschuilen zich achter

dichte bosjes. Na deze geweldige ervaring gaan we door naar Okaukuejo, waar we ook twee nachten blijven. Op een middag staan we al een flinke tijd bij Nebrownii te kijken bij een groep van zes olifanten. Het valt op dat er allemaal auto's staan bij de hoofdweg van Halali naar Okaukuejo. Door de verrekijker zien we dat daar een groep leeuwen op en naast de weg ligt. Zo dichtbij en toch nog over het hoofd gezien. Langs de weg ligt een jong mannetje die nog niet volgroeid is, zijn manen beginnen te groeien. Een mooi gezicht, helaas wordt de leeuw verstoord door een toerist die zijn auto erlangs wil manoeuvreren, erg jammer dat sommige mensen zich zo opstellen.

Damaraland

Voor onze laatste week gaan we naar 'De Oase' de uitvalsbasis van Duncan (nickname animal), onze gids voor Damaraland. We hebben al veel over hem gehoord in Nederland en Namibië. Zijn bijnaam geeft al aan dat hij niet een doorsnee gids is. Voordat we kunnen vertrekken wordt er drank en voedsel ingeslagen. Erg belangrijk, want in Damaraland is er niets dus we zullen alles mee moeten nemen. Er wordt een hoeveelheid bier, rum en cola ingeslagen waar een gemiddeld dorpscafé trots op zou zijn. Voordat we het echte no-man's-land ingaan, brengen we nog een bezoek aan Palmwag, een luxe resort in Damaraland, waar we nog even lunchen. Eindelijk onderweg, Duncan rijdt voorop en wij rijden erachteraan. Op een gegeven moment slaan we af van de onverharde weg en komen we op paden terecht met veel

keien en stenen. Volgens Duncan is dit nog de autobahn, het echte werk moet nog komen. Later zullen we begrijpen hoe ruig dat kan zijn. Tijdens de eerste dag zien bij een waterbron sporen van leeuwen, die zitten hier dus écht. De leeuwen kunnen naar de kust trekken en jagen daar soms op zeehonden. Later die dag zien we inderdaad een groep van 4 leeuwen, ongelooflijk gaaf om hen in deze omgeving te zien, dat had ik echt niet verwacht. De leeuwen zijn erg schuw en vluchten de bergen in zodra zo ons in de gaten hebben. Een half uurtje voor zons-
ondergang zoekt Duncan een mooi plaatsje uit voor de overnachting, dit is echt 'in the middle of nowhere'. We maken een kampvuur, dat we ook nodig hebben om het eten op te koken. Het vlees (gemsbok en koedoe) dat we hebben meegenomen is van geweldige kwaliteit, zulk mals vlees heb ik nog niet vaak gegeten. De stilte in de avond is onbeschrijflijk, dat kan ik niet uitleggen. Ik ben niet eerder in gebieden geweest waar het zo stil is.

In de meeste Afrikaanse landen zijn de avonden en nachten geweldig vanwege de vele geluiden die je hoort: bavianen, leeuwen, zebra's noem maar op. De tegenstelling is enorm, want hier heerst de stilte, een ongelooflijke stilte. Heel af en toe horen we een jakhals, verder is het echter stil. Nadat we allemaal onze slaapzak hebben opgezocht is het overigens snel afgelopen met de stilte, door het luide gesnurk aan diverse kanten. De volgende twee dagen gaan we op zoek naar neushoorns, geen gemakkelijke opgave zoals zal blijken. Duncan laat ons diverse

om te kijken of we de leeuwen kunnen volgen. We zien ze even later door een vallei lopen. Het mannetje ziet er erg mooi uit volle manen en top fit. In een gestaag tempo lopen de leeuwen door en verdwijnen uit ons zicht. Dit was een hele mooie ervaring, maar het was jammer dat de afstand te groot was om mooie foto's te maken. De leeuw was een bijzonder mooi exemplaar met donkere volle manen. Na het ontbijt en het opbreken van het kamp gaan we weer onderweg. We zien twee zwarte neushoorns waarschijnlijk vrouwtje en kalf. We zijn ze echter snel kwijt en met een omtrekkende beweging proberen we ze weer te vinden met de wind vanuit de juiste kant. Neushoorns hebben een uitstekend reukvermogen. Zodra ze ons ruiken slaan ze op de vlucht. We vinden ze niet meer maar Raymond heeft onderweg nog wel iets gezien in een andere richting, of waren dat twee andere? Nog geen twee minuten later zien we inderdaad weer een neushoorn met jong. Later die dag zie we opnieuw twee neushoorns. En op weg naar onze laatste overnachtingplaats zien we opnieuw een zwarte neushoorn, dit keer een stier. Het is niet te geloven drie dagen hebben we gezocht en niet gevonden en nu opeens op een dag zien we negen neushoorns. Zonder zo'n geweldige gids als Duncan hadden we nooit zoveel gezien.

We gaan terug naar de Oase, waar de boel 's avond nog eens flink op z'n kop wordt gezet tot in de kleine uurtjes. Somme reisgenoten leiden zelfs aan partieel geheugenverlies.

Springbok tussen de olifanten in Etosha National Park

allen op Duncan z'n auto

Op zoek naar zwarte neushoorns in Damaraland

In Windhoek gaan we nog een keer bij Joe's bierhuis eten. Zowel het vlees als de sfeer is hier geweldig, dat is echt een aanrader. Wel even reserveren want het is bijna iedere avond vol. Dat was een mooie afsluiting van de Rhino Expedition 2002. Een geweldige reis in een verbluffend mooi land.

Graag wil ik van de gelegenheid gebruik maken om Raymond te bedanken om dit met ons te delen. Maar in het bijzonder wil ik graag Ingrid bedanken voor alle voorbereidingen die de reis zo perfect hebben gemaakt.

Vincent Wortel

Sossusvlei

Olifant in Etosha National Park

Harteveld BESTRATINGEN

Seinpaalstraat 3

Tel. 071-521 6599

2316 KB Leiden

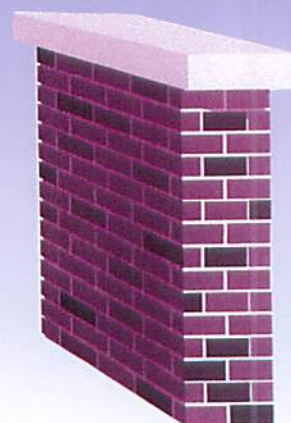
GSM 06-53673041

***Voor al uw
metsel- en voegwerk
gaat u naar:***

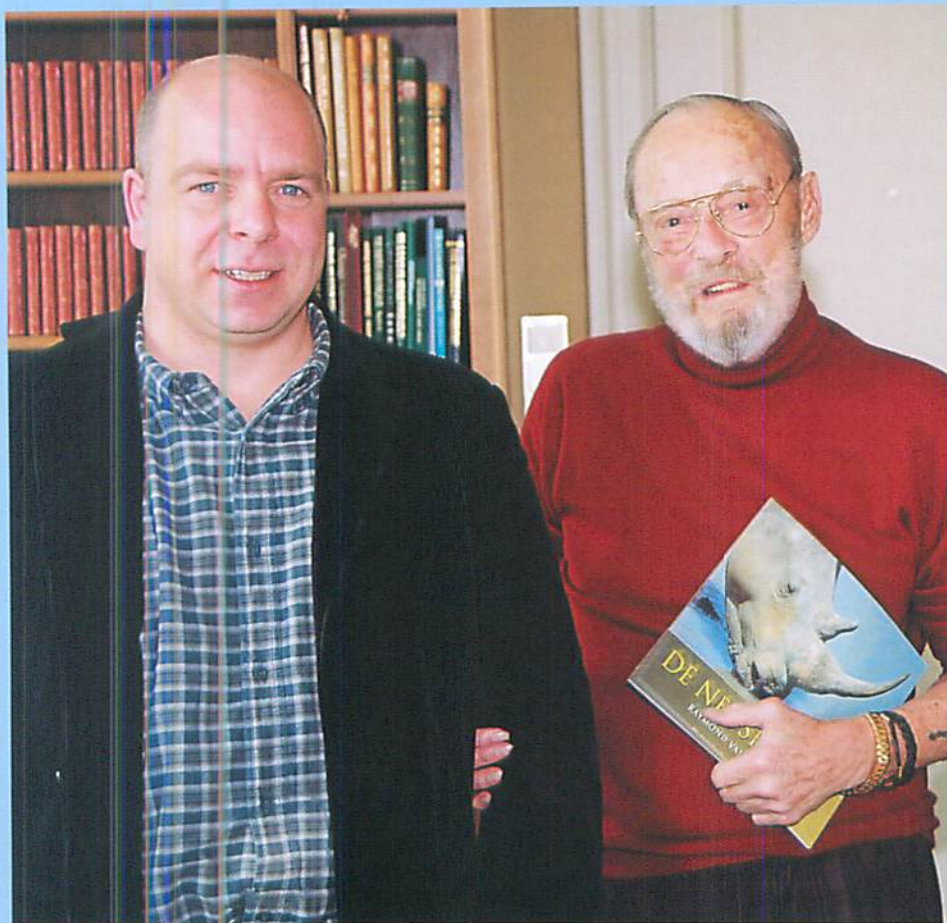
A. Beerenfenger

Van Speykstraat 9
2315 TR Leiden
Tel. 071 - 521 74 88
B.G.G. 06- 51097497

*Tevens zijn wij gespecialiseerd in
milieuvriendelijk gevelreinigen.*

Z.K.H. Prins Bernhard ontvangt neushoornboek

Op 21 november mocht Raymond van der Meer een exemplaar van het fotoboek "De Neushoorn" overhandigen aan Z.K.H. Prins Bernhard. De prins was onder de indruk van de foto's en tekeningen in het boek en vond het een goed initiatief.

Z.K.H. Prins Bernhard is erg betrokken bij de Biggame Parks en kent de familie Reilly persoonlijk.

Zijn betrokkenheid blijkt vooral uit het feit dat de prins goed op de hoogte is van wat er speelt in Swaziland en zijn verzoek aan koning Mswati III om beschermheer van de parken te mogen worden.

Foto: Ingrid van der Meer

